Ч. 140. Субота 23 червня (6 липня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ — 40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ — 90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчерашне засїданє розпочало ся о годинї 2½ по полудни. На порядку дневнім було справозданє Видїлу краєвого о статутї міста Кракова. Статут ухвалено по короткій дискусиї в другім і третім читаню. З черги мотивував пос. Романович своє внесенє в справі зміни реґуляміну соймового що до інтерпеляций. Ухвалено відослати внесенє до комісиї правничої з порученем, аби ще сеї сесиї представила своє справозданє. — Дальше ухвалено на будову льокальної зелїзницї Подгурже-Любін субвенцию в сумі 500.000 К. Відтак реферував пос. Кручкевич справозданє шкільної комісиї о школах середних. В дискусиї забрав перший слово пос. Роттер. Бесїдник представив обширні викази статистичні, що-до фреквенциї середних шкіл і подїлив єї на три роди: І. школи, що числять над 600 учеників, ІІ. від 400—600 і ІІІ. понизше 400. Обговорює з черги недостачу сил учительских а завелике число суплєнтів, котрих в Галичинї єсть 33 прц. загального числа суплєнтів в Австриї. Взагалі домагав ся реформи середної школи. Другий бесїдник ґраф Войт. Дідушицкий хвалить раду шкільну, що не дає послуху голосам о радикальну зміну устрою середних шкіл. На виключеню старинних язиків з середної школи не вийшлиб ми добре. Доси наука грецкого язика єсть надобовязковою лише на Угорщинї, в Сербії і Болгариї, а прецї не там бачимо роцьвіт цивілїзациї. — П. Вобжиньский підносить, що теперішна система шкіл т. з. фільольоґічна має без сумніву деякі хиби, але не можна цілої системи осуджувати. Впрочім критика може лиш причинити ся до єї направи, бо лиш річ цілком зла не викликує критики і більшого зацікавленя. Довше обговорює п. віцепрезидент справи шкіл руских. Рада шкільна краєва стремить до цілковитої рівноправности обох язиків краєвих. Руска суспільність зробила би шкільництву велику прислугу, колиб замість критики, схотїла лїпше памятати о тім, щоби молодїж більше горнула ся до науки руского язика на университетї і тим зарадила великій недостачі руских учителїв. Серед польскої суспільности, що бесїдник мусить признати, суть ще деякі упередженя що-до зрозуміня руської справи, але они чим раз більше меншають. — П. Окуневский підносить деякі кривди, які, як каже, дїють ся Русинам в шкільництві. — П. Стояловский остро критикує нинїшну систему шкільну і виступає против мундурів. Обговорює відтак польско-рускі відносини і кінчить заміткою до Русинів, аби памятали, що лише тут в Галичинї мають свободу розвитку своєї народности. П. Вуйцік ставить внесенє на знесенє мундурів в школах середних. По короткій відповіди референта принято слїдуючі внесеня комісиї шкільної: Справозданє Ради шкільної краєвої приймає ся до відомости; Сойм взиває правительство, аби науку історий рідного краю признало обовязковим предметом в ґімназиях; Сойм взиває правительство, аби установило посади шкільних лїкарів при школах середних, поки що бодай при середних школах у Львові і Кракові; Сойм взиває правительство, аби приступило в сїм роцї до будови тих шкільних будинків, на котрі прелїміновано на сей рік відповідні квоти, т. є. ґімназиї І. і V. у Львові, крім того, аби зарядило будову ґімназияльних будинків в Бережанах і Тернополи; Сойм взиває правительство, аби в міру як буде більшати число увкваліфікованих учителїв, приступило до заснованя нових шкіл середних, особливо реальних, а рада шкільна має взяти під розвагу петициї міст: Нового Торга, Мільця, Сокаля, Чорткова, Ряшева, Живця, Рогатина і Снятина; Сойм взиває правительство, аби для придбаня більшого числа учителїв для німецкого язика, помножило число стипендий для таких учителїв, а заразом аби побільшило число стипендий за працї конкурсові членам семинарий на фільософічних видїлах у Львові і Кракові; Сойм взиває правительство, аби узнало науку релїґії обовязковим предметом при іспитї зрілости в середних школах; Сойм взиває раду шкільну краєву, аби допильнувала виповненє заборони виданої для молодїжи шкіл середних, що до ходженя на такі представленя театральні, котрі для неї невідповідні. — В дискусиї над тими резолюциями забирав голос Впреосьв. архиєп. др. Більчевский і в довшій промові підпирав резолюцию о узнанє релїґії обовязковим предметом при іспитах зрілости. Против тої резолюциї заявив ся пос. Роттер а за резолюцією промавляли ще Преосьв. еп. Чехович, проф. Цоль і пос. Крамарчик. Резолюцию, як ми вже сказали, ухвалено. — Внесенє п. Вуйціка о мундурах відкинено. На тім закінчило ся засїданє перед 8 годиною вечер, а слїдуюче назначив п. Маршалок на вчера о 9 год. вечером. — Хід вечірного засїданя подамо завтра.

---

14)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

— Ну, я признаю, що то в мою некористь. Чи ви хочете задзвонити, щоби мене звідси викинути?

— Я гадаю, що того не буде потреба, бо Ви чей і самі собі спокійно звідси підете.

— З Вас дійстно дуже розумна дївчина, Міс Льонґворт, шкода лиш, що я Вас не можу стерпіти; я би хотїла, але не можу! Отже то Ви зовсїм не цікаві почути, що я Вам хочу розповісти?

— Анї трошки не цікава; лиш одно хотїла би я знати.

— Прецї? Ну, то бодай по людски. Щож такого?

— Ви прийшли сюди з добрими припорученями. Звідки Ви знали, що менї треба покоївки, і чи тоті припорученя були....?

Едита спинила ся, вишукуючи якогось слова, котре Дженні зараз сама піддала.

— Сфальшовані? О, борони Боже. Того тут не потреба, у Вашім краснім краю можна за гроші все мати. Я по просту купила сьвідоцтва. Хибаж Ви не писали до одної з тих добрих дам, що були менї кумами?

— Писала, і дістала від неї як найлїпшу для Вас рекомендацию.

— А вжеж, то належало до умови. Льондон, то дуже красне місто; все можна дістати за гроші! Навіть посаду покоївки; я підплатила мою попередницю, щоби она покинула службу.

— Ах! В якій же цїли Ви то все зробили.

Дженні Брюстер засьміяла ся — то був той дзвінкий як срібло сьміх, котрий перед годиною так дуже сподобав ся Віллємови Льонґвортови, а котрий пригадував ся Уентвортови нераз серед єго клопотів. По тім відступила ся Дженні під дверий і сїла собі на кріслї.

— Панно Льонґворт — відозвала ся она — алеж бо Ви неконсеквентні. Насамперед кажете, що Ви зовсїм не цікаві, а відтак розпитуєте мене раз по раз то само, що я Вам хотїла розповісти. Аж гинете з цікавости, я то вже виджу по Вас! То було би не по людски, як би так не було. Але поки-що можете бодай тілько довідати ся, що менї розходило ся о то, щоби переконати ся, як у Вас обходять ся зі служницями, бо прецї знаєте, що моя симпатия по сторонї працюючих женщин, а не женщин з Вашого стану.

— Та Ви то менї вже раз казали. Ну, і як ми обходимо ся з нашими служницями?

— О скілько я можу судити з власного досьвіду, то дуже добре.

— Дуже менї приятно почути то з Ваших уст. Я вже боялa ся строгої критики. Кудиж Вам післати Вашу місячну платню, Міс Брюстер?

Дженні Брюстер розперла ся в кріслї; очи їй засьвітили ся від гнїву і пригадали Едитї єї злість на кораблі. Лице Дженні почервонїло ся так, що аж зробило ся темне, а уста стиснула з цілої сили. Через хвильку було тихо в комнатї, але відтак Дженні запанувала борзо над своїм гнївом і засьміяла ся сьміхом, по котрім ще трохи слїдно було, що він вимушений.

— Завидую Вам того милого тону, в якім Ви умієте висказати обиду, Міс Льонґворт — сказала Американка. — Коли я комусь скажу щось неприятного, то мене зараз возьме така злість, що в менї аж голос запирає, а Ви як тота кітка умієте рівночасно ласити ся і драпати — я хотїла би, щоби й я так могла робити!

— Хибаж то якась обида давати Вам гроші, котрі Ви собі заслужили?

— А вжеж що обида, і Ви то знали, коли так сказали. Ви мене трошки не розумієте.

— Хибаж то потреба, щоби я Вас розуміла?

— Не здає ся менї, щоби Ви то уважали за потрібне — сказала Дженні задумана і сперла голову на руку. — То єсть іменно тота точка, на котрій наші погляди зовсїм розходять ся. Я хотїла би все знати. Для мене ін-

Вісти політичні.

Російский урядовий дневник оголосив в справі упімнень цензури для периодичної праси слідуюче розпорядженє: Перше упімненє задержує правну силу через один рік від дня оголошеня, коли в тім часі не наступить друге упімненє. Коли часопись в році одержить два упімненя, то оба суть важні через два роки від дня оголошеня другого упімненя, коли дотичного письма не упімнено третий раз. По упливі згаданого речинця, часопись є вільна від одержаних упімнень, так, що евентуальне дальше упімненє знов уважає ся за перше. Се розпорядженє ділає в зад і з тої причини мінїстер внутрішних справ увільнив дневники „Бірж. Ведомости“, „Всход“ і журнал „Хозяін“ від наслідків закона, випливаючих від третого упімненя, т. є. від превентивної цензури.

Новинки.

Львів дня 5 го липня 1901.

— **Іменованя.** Мінїстер просьвіти іменував дїйстними учителями середних шкіл провізоричних учителїв дра Василя Щурата з Перемишля для гімназиї в Бродах, Арсенія Дорожиньского зі Станиславова для І. гімназиї в Тернополи, Йосифа Яцева зі Львова для гімн. в Ярославі, Філярета Колессу зі Стрия для гімн. в Самборі, Володимира Масляка з Золочева для ІІ. гімназиї в Коломиї, Івана Німцева з Перемишля для гімназиї в Яслї, Прокопа Рибчука з Перемишля для гімн. в Станиславові, Івана Пачовского з Кракова для рельн. школи в Ярославі, Ант. Беляка в Сяноку, Бр. Духовича для реальн. школи в Тернополи, Г. Гавора з Нов. Санча для гімназиї в Вадовицях, В. Гадалу в Яслї, К. Якида в Ряшеві, Р. Ямругевича зі Львова для гімн. в Бохни, Йос. Кантора з Нов. Санча для гімн. в Ярославі, Ст. Каспровича з Кракова для гімн. в Яслї, дра Ст. Козловского з Кракова для гімназиї в Подгужу, дра Фр. Крчека зі Львова для гімн. в Ярославі. Ів. Кукуча з Тїпина для гімн. в Золочеві, Ант. Марцеховского з Бохнї для гімн. в Тарнові. В. Новака зі Львова для гімн. Дрогобичи, дра М. Шенета зі Львова для реальн. школи в Тарнові, В. Стемпеня в Золочеві, Ів. Шуфу з Н. Санча для гімназиї в Дембици, М. Шидловского з Бохнї для гімн. в Яслї, Яр. Вербицкого з Тарнова для гімн. в Золочеві, Ад. Волка з Н. Санча для гімн. в Ярославі, кс. Ад. Фрончкевича заступ. катех. в рельн. шк. в Тарнові.

— **Є. Е. п. Мінїстер** др. Л. Пентак виїхав вчера пополудневим поїздом до Відня.

— **Директором краєвого шпиталя** у Львові іменував краєвий видїл дра Йосифа Старжевского, дотеперішного директора шпиталю в Тарнові. О посаду убігало ся звиж сто кандидатів.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Урядова „Газета Львівска“ оголошує розписанє публичної лїцитациї на заложенє фундаментів і роботи мулярскі, каменярскі, бляхарскі і штукатерскі, як також на доставу і осадженє траверс для будинку головного і на роботу при тунелях на двірци зелїзничім у Львові. Кошти сеї будови виносять около 1,325.425 корон. Оферти належить вносити найдальше до 20-го липня 1901 до год. 12-ої в полудне до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. — Услівя, пляни будови і т. п. можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць в відділї для будови і консервациї зел. на III. поверсї ч. дверий 308.

— **В рускім театрі** буде відограна в суботу, дня 6-го с. м., комічна опера в 3-х діях Артемовского „Запорожець за Дунаєм“. Закінчать „Вечерниці“ Ніщиньского. В опері виступить четвертий раз п. Оржельский. — Початок точно о 8 годинї. Білети продають ся в „Народній Торговли“, а вечером при касї.

— **Соколи в Празї.** Зїзд ческих Соколів в Празї виріс до значіня великої народної манїфестациї Чехів. Натомість „славяньска взаїмність“ проявила ся лише дуже слабо на сїм зїздї. З поодиноких славяньских народів приїхали лише нечисленні депутациї, а вже найменше Росиян, бо лише один російский ґенерал Ріттіх з сином. Найсильнїйше з гостий були заступлені Поляки, від котрих прибуло коло 250 Соколів з Галичини та 60 з Познаньщини. Після них заняли місце Хорвати в числї 92, а вкінци Болгари явили ся в числї 6, а так само і 6 Чорногорців Ческих Соколів зібрало ся в Празї аж 14.000, а між ними 10 Чехів з Росиї і 5 з Америки, З найбільшим ентузиязмом витано француску депутацию ґимнастиків з Парижа під проводом бурмістра Дусета. Кілька разів мусїла аж поліция робити порядок між несчисленними товпами розентузиязмованої публики, але не арештовано при тім нікого. По перших днях привитань, торжественного представленя в театрі і великого банкету на Софійскім острові, де промовляли відпоручники всїх Соколів, відбули ся на другий день спільні продукциї сокільских дружин. Площа вправ на Бельведері обнимає квадрат величини 59.000 кв. метрів. Довкола него побудовано трибуни для публики, а при входах дві величаві брами. До свобідних вправ стануло 6000 ческих Соколів. Несчислені товпи приглядали ся сїй величній продукциї, виявляючи величезне одушевленє. Карні ряди Соколів виконували вправи з автоматичною прецизиєю. Відтак пописували ся гостї у вправах на приладах. Коли на площу виступили Французи для продукциї, одушевлена публика вдерла ся до середини і піднесла на руки францускнх гостий. Опісля наступили вправи шкільної молодїжи середних шкіл в числї звиж півтора тисяча, а по них дїти в таким самім числї. Вкінци 1000 женщин виконало вправи довбеньками та викликали грімкі оплески видців.

— **Отворенє нової різницї у Львові** відбуло ся оногди, при участи репрезентациї міста Львова і запрошених гостий. Явило ся також доволї иньшої публики, котрим розвій наших публичних підприємств лежить на серци. Потреба нової різницї давала ся вже від давна відчувати, бо стара невідповідала анї вимогам ґіґієни, анї не заспокоювала загальних потреб. Тож ще в році 1893, на внесенє ректора львівскої ветеринариї, др. Шпільмана, обняла Рада міска програмом своїх праць асанацийних також побудованє нової різницї, і від того часу занималась тою справою безупинно, аж доки не довела того дїла до кінця. Нова різниця побудована на передмістю жовківскім, а отворення її доконано передвчера. Має она велике значінє не лише для розвою самого міста, але також для краю, позаяк отвирає ворота лучшій будучности торговельній та більшому вивозови продуктів.

— **Гради.** Дня 25-го червня навістила одну часть лїского повіта страшна градова туча, що

тересно довідати ся, що кождий чоловік думає і о чім він зі своїми рівними розмавляє, а тогди менї все одно, хто тоті люди; ба, можу сказати, що волю політичні погляди Вашого візника, як льорда Бінґема. Они оба консервативні, але льорд Фреді єсть так непостійний в своїх поглядах, що єго можна за пять мінут наклонити до иншого погляду, підчас коли візник стоїть так твердо при своїм як скала. Подивляю того візника. Маю надію, що Ви єму делікатно подасте до відомости, що мене вже нема, бо він зробив менї предложенє і не дістав ще відповіди.

— На то ще час — сказала Едита, і усьміхнула ся мимоволї — чи казати єго закликати?

— Ні, може дайте тому спокій. Я хотїла би уникнути неприятної сцени, а він так певний своєї справи, що не сподіває ся дістати гарбуза. Та й шкода того, бо він у мене ідеалом аристократа. Єго повага має в собі щось імпонуючого, підчас коли льорд Фреді звичайний собі молодець, яких сотки лазять по сьвітї; а я певна того, що як би я завезла єго до Ню-Йорку, то ніхто би менї не повірив, що то правдивий льорд. Але з візником було би зовсім инакше — додала Дженні і зітхнула важко.

— Шкода, що Ви не можете заміняти предложенє візника за предложенє льорда Фреді — сказала на то Едита саркастично.

— Шкода! — повторила Дженні і подивила ся на Едиту великими очима — прошуж я Вас, таже льорд Фреді вже на дві неділї перед тим, заким я пізнала візника, зробив менї предложенє. Ви очевидно не вірите анї слова з того, але спитайте ся лиш єго, а він того не заперечить, хоч буде удавати дурнуватого! Я, бачите, зажадала від видавця „Арґуса“, щоби він прислав менї богато письм рекомендацийних, бо я хочу виступіювати аристократию. Вірте менї, що було далеко труднїйше виробити собі приступ до Вашої челядні як до сальонів Ваших горішних десяти тисячів; а се навіть не коштує так дорого.

Едита не говорила нічого, лиш з подивом споглядала на журналїстку, котра говорила так живо і борзо, що хвилями трудно було єї зрозуміти.

— Ні, льорд Фреді анї о половину не показував ся таким достойним як візник, анї єго бесїда не була так добре уложена; але й то правда, що візник має більше вправи як льорд Фреді, бо сей ще дуже молодий: Взагалї Ваша аристократия дуже мене розчарувала. она далеко не така горда, як я гадала. Але що тут для мене було найбільшою несподіванкою, то спосіб, яким Ви дівчата розпестили мужчин. Ви їх доти розпещуєте, аж они пороблять ся зарозумілі, а шкода їх, бо богато з них то дїйстно хороші хлопці. Всюди то само, де я й не повернула ся, в сальоні і в челядни. Коли приміром стрітити якусь пару з „народу“ в парку, то можна побачити, як мужчина суне ся зі спущеною головою, підчас коли дівчина гордо дивить ся на сьвіт божий, мов би хотїла сказати: Оттак, тепер вже єго маю, чи має хтось против того щось сказати? але мужчина виглядає як би засоромлений і ніби знає, „що она єго має“. Як би відносини були справедливі, то мужчина повинен би знати, що то велика ласка, коли єму скаже ся чемне слово...

— Впрочім яка то любенька маленька річка тота Таміза, може не правда? Я би таки мала охоту єї купити та забрати з собою, щоби єї покласти у нас в якім краснім парку для окраси. Але, мій Боже, я сиджу тут та балакаю, як би менї хто за то платив! Чого Ви так дивите ся на мене? Ви менї не вірите?

— Чому ні, я Вам все вірю. Не можу лиш того поняти, длячого така дівчина як Ви, таким способом, як Ви то зробили, постарала ся о приступ до дому і в такім перебраню...

— А чомуж би я не мала того зробити? Менї залежить богато на точній інформациї, а тої не можу я завсїгди роздобути на простій дорозї. Ваші тутешні репортери йдуть спокійно до хат бідаків, щоби могли описувати їх житє; для чогож мав би богач бути вільним від таких нападів?

— На всякий случай то шпиґуньство.

— Так, але шпиґун то не завсїгди нечестний чоловік. Шпиґун мусить бути хоробрим, неустрашимим і хитрим; такий робить для своєї вітчини нераз далеко більше як цїла армія. Ох, суть ще більші злодії на сьвітї як шпиґуни.

— То може бути....

— Так, я то знаю; богатим людем легко осуджувати неморальність других. — Звірю ся Вам з одною тайною. Я пишу книжку, а коли она менї удасть ся, то бувай тогди здоров „Арґусе!“ Бо я, отверто сказавши і сама не люблю шпиґуньства. Бою ся, що Анґлія має на мене такий деморалїзуючий вплив, що як би я тут ще довше побула, то тутешні ґазети зачали би мене інтересувати.

— Але мимоходом сказавши — чи не знаєте Ви адреси пана Уентворта?

Едита не зпала, що робити, але відтак сказала: Знаю.

— Ах, то будьтеж так добрі і скажіть менї. Хочу перепросити єго за весь той страх, якого наїв ся через мене. Мене дїйстно трохи гризе совість через ту історию і гадаю, що я Вам лиш длятого бодай в части то простила, що Ви не дали менї вислати телеґрами.

Едита Льонґворт дивувала ся сама собі, що подала Американцї жадану адресу, але зробила то дїйстно і тота ніби-покоївка пішла собі в мирі з дому. Пращаючись ще лиш сказала:

Не напишу о Вас богато злого!

засягла від Устрік аж по Лютовиска. Громади Ясінь, Ялове, Замлине, Гошів, Гошівчик, Задвіре, Рябе, Жолобок і Чорна потерпіли великі шкоди. Всї засїви, конюшини, луки, насовиска цїлком знищені. Град ще третього дня лежав по полях, а в деяких місцях, нанесений водою, творив верству на метер грубу. Чого не знищив град, доконала повінь гірских потоків і рік. На дорозї новітовій з Устрік до Лютовиск забрала вода 7 мурованих мостів і знищила цїлковито часть тої дороги. В наслїдок того нещастя тисячі людий в крайній нуждї і ратуючи ся від голоду, випродують худобу, котрої впрочім нема чим виживити.

— **Напад перекупок на ратуш.** З причини перенесеня торговицї з площі краківскої, вибухла мала ворохобня у Львові. Товпа перекупок і їх чоловіків прибула передвечера вечером перед ратуш і домагала ся, аби їх допущено до президента міста. Перед товпою замкнено брами ратуша, а до президента допущено лиш депутацию. Коли депутация вернула і заявила, що постанова очищеня краківскої площі невідкличка, і що нїчого непоможуть нїякі демонстрациї, вибухли крики і погрози, і зібрані перекупки довго ще стояли під ратушом, доки їх ніч не розігнала домів.

— **Цирк і книгарня.** В книгарни дра Мілковского в Кракові після умови мала відбувати ся продаж білетів до цирку Барнума, котрий сими днями дав там два представленя. В тім дусї появили ся оголошеня в часописях і за три тижні кілька тисячів осіб зложило в книгарни звиж 30.000 корон на білети. Др. Мілковский без уповажненя дирекциї цирку приймав гроші і записував на картках імена тих, що замовляли білети, а всїм велїв дожидати суботи, коли мало ся відбути перше представленє. В суботу рано перед книгарнею почали громадити ся товпи тих, що зложили гроші, і жадали білетів, яких ще не було. Небавом приїхав секретар цирку, але коли побачив товпи людий і дізнав ся, про що розходить ся, від'їхав сейчас, побоюючись розрухів. Тимчасом товпа росла, а нетерпеливі кричали: „білети або гроші" і пхали ся до книгарнї. Було би прийшло до бійки, але в час прибула поліция з комісарем і віднерла товпу на улицю, а комісар переняв касу і почав звертати гроші. Викликував з записків по імени особи і в той спосіб виплатив в однім дни всї гроші крім двох тисячів, по які ще мають понкодовані зголосити ся.

— **Пригода ученого.** Недавно шаліла страшна буря в Берлинї і наробила немало шкоди. Також богато людий потерпіло нещастя, а межи иншими професор Вірхов. Він переходив улицею, як на роздорожи пірвав его вихор і кинув о дерево. Вірхов зімлів, а ратункове товариство відвезло его до дому, де заосмотрено ему тяжку рану над лївим оком.

— **Іспит зрілости** в учительскій семинариї в Сокали відбув ся від 17 до 28 червня. До іспиту сідало 40 учеників і 6 приватистів, здали іспит: Ант. Бойковский, Викт. Цюцюра, Петро Дучиминский, Кар. Диринг (з відзн.), Вільг. Ґреґер, Панталеймон Гнятюк, Анд. Годованский, Пав. Климчак (з відзн.), Мих. Книш (з відзн.), Тома Колодійчук, Стан. Конечний, Ем. Козак (з відзн.), Йос. Кузьма, Ник. Левицкий, Флор. Маціліпский, Іл. Мусій, Теоф. Роговский (приватист), Ів. Свинчук, Ів. Шпорлюк, Йос. Штикало, Денис Ушинский. На 6 тижднів репробовано 16, на рік 9 абітурієнтів.

— **Звертаємо увагу** Вп. Читачів на оголошенє видавництва руского тов. педаґоґічного, заміщене в надісланім нинїшної часописи. Виділ товариства просить завчасу замовляти потрібні книжки на нагороди для учеників, аби можна їх на час доставити на місце.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 5 липня. Ческий сойм приймив на вчерашнім засїданю буджетову провізорию.

Новий Йорк 5 липня. Агент бурский Парсон видав відозву до американьского народу з просьбою о застановленє Анґлїйцям достави оружия. Без тих достав війна в полудневій Африцї вже була би скінчила ся і то побідою Бурів.

Рим 5 липня. Сенат по принятю цїлого буджету закрито на неозначений час.

Константинополь 5 липня. Померла третя жена султана.

Йоганнесбурґ 5 липня. Бури, що піддали ся, оповідають, що Деларей получив ся з відділом Кемпа і стоїть під Рустенбурґом недалеко Преториї.

Глава шістнайцята.

Коли новий льокаль „Спілки канадийскої копальнї лищика" був вже уладжений, переніс ся Кеніон до него. Величавість его уладженя трохи его перепудила і він зі страхом подумав собі, що спілка може не удати ся, а в такім случаю треба би всї кошти покрити. Але тої своєї обави він не висказував, лиш працював з подвійною ревностию в своїй тихій комнатї по заду. Приміщений в першій комнатї молодий мужчина давав кождому, хто того хотів, поясненя і роздавав проспекти, кілько хто хотів. Найбільше допитували ся репортери, що збирали інсерати для своїх ґазет, котрих Джон однакож ще тепер не міг уміщувати. Один одинокий молодий мужчина, котрого прислала була ґазета „The Financial Field", попросив був Кеніона о інформацию в справі копальнї, котру й дістав, бо Джон був вже рад, що той бодай не домагав ся від него інсерату.

Льонґворт заходив лиш рідко до бюра; він ходив намавляв знакомих, щоби приступили до товариства а своїм спільникам говорив заєдно, що треба конче бути спокійним і не рвати ся; лиш длятого, що він поволи і осторожно поступає удало ся ему позискати навіть пана Мельвіля, котрий в перпу так некористно висказував ся о мінералї, відтак обіцяв ся приступити до товариства також якийсь Мастер Кінґ, котрий також знає ся на фабрикациї порцеляни. Перші збори тих членів, що мали приступити до товариства, були назначені на понедїлок полудни і Льонґворт казав, що з кінцем тиждня товариство буде вже готове.

Одного дня явив ся представитель ґазети „Фінансове Поле" ще раз в бюрі „Товариства канадийскої копальнї лищика" і попросив о приватну розмову з п. Кеніоном. Той пішов з ним до комнати директорів і спитав там, чого ему треба.

— Я приніс Вам копію статиї — зачав ґазетник говорити — котру хочемо оголосити о Вашім підприємстві; редактор просить Вас, щоби Ви єї переглянули, чи опа зовсім добра, бо ми під сим взглядом дуже совістні. — При сих словах подав він Кеніонови відбитку друкарску на котрій виднів ся заголовок „The Canadian Mica Mining Company". Кеніон прочитав статю уважно, котра розбирала дуже основно, чим була копальня доси, що можна з неї видобути і кілько проценту дивіденди могла би она дати.

— Статя написана дуже добре — сказав Кеніон — і о скілько можу видїти без похибки.

— Дуже мене то тїшить, що Ви вдоволені нею — відповів молодий мужчина складаючи папір і ховаючи его до кишенї. — А тепер пане Кеніон хотїв би я Вас спитати, чи не дали би Ви менї зараз інсерат до моєї ґазети?

— На жаль не можу того зробити — відповів Джон чемно — бо ще не було зборів членів спілки; але на всякий случай будемо опісля анонсувати, то й не забудемо на Вашу ґазету.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).